Από τον βίο του αγίου Ιωάννη του Θεολόγου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 26 Σεπτεμβρίου, 2020

Όταν ο μέγας Ιωάννης επέστρεψε από την Πάτμο, πήγε σε μία από τις κοντινές πόλεις και με τη διδαχή του ανέπαυσε πολύ τους αδελφούς που ήταν σε αυτήν. Εκεί βρήκε και έναν νεαρό ψηλό στο ανάστημα και όμορφο στην όψη. Με τη διορατική ενέργεια του Πνεύματος διέγνωσε την ευγένεια της ψυχής και την αθωότητα του χαρακτήρα του νέου, και γι' αυτό του έδωσε την ευλογία του και τον δίδαξε και παρακίνησε στον αγώνα της αρετής. Επειδή όμως ήταν να φύγει, για να κηρύξει και σε άλλα μέρη το σωτήριο κήρυγμα, άφησε τον νέο ως παρακαταθήκη στον επίσκοπο της πόλης με μάρτυρες την Εκκλησία και τον Χριστό, και του έδωσε αυστηρές εντολές για τη μόρφωση και την αγωγή του.

Ο επίσκοπος δέχτηκε πρόθυμα και του υποσχέθηκε ότι θα τον ξεπεράσει στην επιμέλεια του νέου. Έπειτα ο Ιωάννης αναχώρησε για την Έφεσο, και ο επίσκοπος πήρε τον νέο στο σπίτι του, όπου τον έτρεφε, τον παιδαγωγούσε, τον φρόντιζε· τελικά, τον βάφτισε. Όταν όμως με το βάπτισμα τού έβαλε τη σφραγίδα του Κυρίου ως ασφαλές φυλαχτό, χαλάρωσε πλέον την επιτήρηση.

Καθώς ο νέος απέκτησε πρόωρη ελευθερία, τον πλησίασαν μερικοί συνομήλικοί του αχαλίνωτοι και κακοαναθρεμμένοι και τον προσέλκυσαν με πλούσια γεύματα και τραπέζια –το πρώτο μέσο για να οδηγηθεί κάποιος στην κακία. Και ποια ήταν η συνέχεια; Γιατί ο δρόμος της κακίας είναι πολύ κατηφορικός, και αν κάποιος κάνει την αρχή σε αυτόν, είναι πολύ εύκολο να τον διανύσει χωρίς εμπόδια όλον και να βρεθεί αμέσως κάτω στο πιο μεγάλο βάθος. Έτσι λοιπόν μια νύχτα που εκείνοι πήγαν για να κλέψουν, πήραν μαζί τους και τον νέο· και αυτός, που κρυφοκαιγόταν ήδη από τον έρωτα της ληστείας, ακόνισε με την ελπίδα των χρημάτων την επιθυμία του και δεν σκεφτόταν πλέον τίποτε, καθώς ήταν και μεγαλόσωμος. Έκανε λοιπόν με τους συντρόφους του μια συμμορία ληστών και αυτός ήταν ο αναμφισβήτητος αρχηγός τους.

Μετά από αυτά ξαναγύρισε στην πόλη ο μέγας Ιωάννης, και αφού τακτοποίησε όπως έπρεπε τα άλλα θέματα, για τα οποία ήρθε, είπε στον επίσκοπο: «Εμπρός, παράδωσέ μου την παρακαταθήκη που σου αφήσαμε εγώ και ο Χριστός με μάρτυρα την Εκκλησία». Εκείνος νόμισε ότι του ζητά χρήματα, και στην αρχή έμεινε έκπληκτος που του ζητούσε να δώσει αυτά που δεν θυμόταν να έχει πάρει, και ούτε να το πιστέψει μπορούσε, αφού δεν τα είχε, ούτε και να μην πιστέψει τον Ιωάννη. Όταν όμως αυτός του είπε: «Τον νέο σού ζητώ και την ψυχή του αδελφού», ο επίσκοπος στέναξε βαθιά με συγκίνηση, δάκρυσε από τη λύπη και απάντησε: «Ο νέος εκείνος πέθανε!» Και όταν ρωτήθηκε για το πότε και πώς και με τι είδους θάνατο, πρόσθεσε: «Πέθανε ως προς τον Θεό, επειδή διάλεξε να γίνει ληστής και να έχει κατοικία του το βουνό και όχι την Εκκλησία, και αντί για τη δική μου επιμέλεια και φροντίδα προτίμησε τη συμβίωση με τους κακούργους».

Ο Ιωάννης πόνεσε πάρα πολύ από το άκουσμα και είπε: «Καλό φύλακα σε άφησα της ψυχής του αδελφού! Όμως φέρτε τώρα ένα άλογο και δώστε μου οδηγό για τον δρόμο». Και αμέσως ανέβηκε στο άλογο και το κέντριζε με όλη του τη δύναμη, θεωρώντας ότι η ταχύτητά του δεν είναι τίποτε μπροστά στη δική του βιασύνη.

Όταν έφτασε στο βουνό, τον έπιασε η φρουρά των ληστών, επειδή ούτε φυλαγόταν από αυτούς, ούτε προσπάθησε να φύγει. «Γι’ αυτό ήρθα», τους είπε, «πηγαίνετέ με στον αρχηγό σας». Μόλις εκείνος τον γνώρισε ότι είναι ο Ιωάννης, ντράπηκε και το έβαλε στα πόδια, αυτός όμως τον κυνηγούσε ξεχνώντας και γεράματα και σοβαρότητα. Έπειτα του φώναξε δυνατά με πίκρα: «Γιατί, παιδί μου, φεύγεις από εμένα, τον πατέρα σου; Σεβάσου τα άσπρα μου μαλλιά· λυπήσου τα νιάτα σου. Έχεις ακόμη ελπίδα ζωής, εγώ θα δώσω λόγο για εσένα. Στάσου εκεί που είσαι, παιδί μου· ο Χριστός με έστειλε σ’ εσένα».

Όταν τα άκουσε αυτά ο νέος, πρώτα στάθηκε, με το βλέμμα στραμμένο στο έδαφος, μη μπορώντας να σηκώσει το κεφάλι από την ντροπή. Έπειτα έριξε τα όπλα στη γη και άρχισε να κλαίει με πόνο, έτσι που προκαλούσε τον οίκτο· και μόλις ο γέροντας ήρθε κοντά του, τον αγκάλιασε· και για τους οδυρμούς και τα δάκρυά του ήταν πράγματι άξιος πολλών στεναγμών και θρήνων.

Ο Ιωάννης τότε, σαν πατέρας πάρα πολύ φιλόστοργος και σπλαχνικός, εγγυήθηκε στον νέο τη συγχώρηση και του υποσχέθηκε ότι ο Δικαστής θα δείξει έλεος· και αφού τον πήρε από το χέρι, τον φίλησε και τον επανέφερε στην Εκκλησία. Στη συνέχεια έκανε πολλή προσευχή και διαρκή νηστεία και καταπράυνε την ψυχή του νέου, χρησιμοποιώντας σαν φάρμακα διάφορα διδακτικά λόγια. Και δεν έφυγε από την πόλη, παρά μόνο αφού του χάρισε την προηγούμενη υγεία, αφήνοντας στη ζωή ένα μεγάλο υπόδειγμα μετανοίας και μιαν ανάμνηση της δικής του αγάπης και συμπόνιας.

[Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Δ', Υπόθεση Μ' (40), σελ. 364. Εκδόσεις Το Περιβόλι της Παναγίας, Θεσσαλονίκη 2010]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org*)*